

Masszív elbocsátások jöhetnek?

A munkáltatóknak nem tetszik a minimálbér-emelés, tüntetést is fontolgatnak

● A kis- és közepes vállalkozások legalább fele elbocsátásokra kényszerülhet a minimálbér megemelése miatt – derül ki a kis- és középvállalkozók országos szövetsége által (CNIPMMR) idén november 13–23. között készített közvélemény-kutatásból.

BÁLINT ESZTER

A válaszadók 52,2 százaléka mondta azt, hogy fennáll az elbocsátás kockázata, ha a minimálbér eléri a 2080 lejt, és bevezetik a 2350 lej értékű differenciált

minimálbért a felsőfokú végzettséggel vagy legalább másfél évtizednyi szolgálati idővel rendelkező alkalmazottak esetében. Az aggódók 72,4 százaléka mondta ugyanakkor a kérdezőbiztosnak azt, hogy egy-öt alkalmazottól válhat meg. 14,1 százalék úgy vélekedett, a tizenöt évesnél hosszabb munkaviszonnyal rendelkező alkalmazottaitól, 13,5 százalék pedig a felsőfokú végzettséggel rendelkezőktől válik meg. Eközben 12,9 százalék a szakmai végzettség nélkülűeket rúgná előbb ki. 7,6 százalék szerint hat és tíz fő között alakul majd azoknak a száma, akik „lapátra kerülnek”, 5,9 százalék pedig a szakképzett dolgozóitól lesz kénytelen megszabadulni.

A minimálbér-emeléssel járó gondok közül az elbocsátás után a versenyképesség visszaesését említette a legtöbb megkérdezett vállalkozó, 44,8 százaléuk vélekedett így. 35,6 százalékkal a drágulások, 34,3 százalék bizonyos piacok vagy szerződések elvesztését, 19,9 százalék pedig a profit zsugorodását említette.

Dühösek a kormányra

Összességében amúgy a munkáltatók 74,6 százaléka véli úgy, hogy a vállalkozásoknak nehézségeket hoz a minimálbér megemelése, 81,9 százalék pedig a differenciált minimálbér ellen foglal állást. A munkáltatók éppen ezért nagyon

dühösek a kormányra, és a tiltakozások különböző formáit fontolgták. Liviu Rogojinaru, a CNIPMMR főtitkára szerint nem csak a szakszervezetek tüntethetnek. Mint rámutatott, a szervezet vidéki tagjai is egyre gyakrabban hangoztatják, hogy ha kell, akár 100 ezren is Bukarestbe utaznak, hogy a kormánypalota előtt tüntessenek. „Talán itt lenne az idő, hogy mi is, akik a román GDP-t adjuk, követeljük a jogainkat, hogy megmondjuk: ne

szórakozzanak velünk. Mert ez az igazság, szórakoznak velünk” – szögezte le Rogojinaru.

Amint arról beszámoltunk, Eugen Teodorovici pénzügyminiszter a hétfőgőn bejelentette, vélhetően csak január elsejétől nő a minimálbér. Mint újságírói kérdésre válaszolva elmondta, lezajlottak az egyeztetések a szakszervezetek és a munkáltatói szövetségek képviselőivel, de még szükség van „néhány véleményezésre” ahhoz,

A kis- és középvállalkozók országos szövetsége szerint szórakozik velük a kormány

▲ KÉPÜNK ILLUSZTRÁCIÓ

hogy a kormány elfogadhassa a minimálbér emeléséről szóló határozattervezetet.

● JEGYZET

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

Beteglátogatás

Amint a szomszédékkal hazaérkezett az óvodából Zoltánka, becsukta maga mögött az ajtót, földre engedte kis hátizsákját, és sugárzó arccal kijelentette: Megyek beteglátogatni! Nagyanyja éppen nem hallotta, mert a konyhában a levest melegítette neki, megleste az ablakból, hogy közelednek. Édesanyja kissé meglepődött, hirtelen szóhoz sem jutott. Rövid csend után óvatosan megkérdezte: Nem Bözsi nénédhez megyünk? Tegnap még erről volt szó... Fogalma sem volt, honnan vette a gyermek ezt a gondolatot. Ha most kérdezzétné Zoltánkát, talán el sem mondaná, mi forog a fejében, főleg ha úgy sejtené, hogy a felnőttek nem értenek egyet ezzel. Bizonyára valamelyik csoporttársa betegség miatt nem volt ma óvodában, és az óvónő a betegségekről beszélt nekik. Igen, ez a most tomboló hűlés, ami bizonyára vírusos, mert alig lehet belőle kilábalni, lassan mindenkit elér. Bözsi néne nem is néne volt Zoltánkának, hanem

ánnya, de a gyermek néniének szólította, és szeretett náluk lenni. Nem csupán kedvence, a finom madártej miatt, hanem náluk mindent kézbe lehetett venni, sőt Zoltánka az új fényképezőgéppel csoportképet is készített már a felnőttekről. Zoltánka kissé megdöbbsent, mert veszélybe került a már megbeszélt program. De nem sokat habozott, magabiztosan ismételte, hogy ő beteglátogatni megy. Kihez mész, kérdezte az édesanyja, szinte mellékesen, miközben elővette az abroszt. Hát... egy beteghez, vágta ki a gyermek. De aztán hamar kiderült, hogy nem is tudja, ki az a beteg és milyen betegségben szenved. Ekkor már a nagymama is rájött, hogy valami külső behatás áll a gyermek kívánsága mögött. A két nő kivonult a konyhába, amíg Zoltánka a paradicsomlevest kanalazta. Mosolyogva, derűs arccal jöttek vissza. A krumplicipürét alig gyúrta le a torkán, a fasírtdarabka is a szájában volt még, amikor öltöztetni kezdték. És öltözött az édesanyja meg a nagyanyja is. Együtt indultak el. De hogy merre? A tömbház bejárata előtt fel is tették a kérdést: merre induljanak? Zoltánka gondolkodás nélkül mutatott az üzlet felé, ahova családtagjaival szinte mindennap elment. De nem álltak meg az üzletnél, Zoltánka ugyanis, kissé tétova léptekkel bár, de továbbvezette a két felnőttet. Bekanyarodtak a játszótér

irányába, aztán egy másik utcába, ahol kedvenc pajtása, Tibi lakik. Csak mentek, mentek. Egy idő után Zoltánka már azt is tudta, hogy beteglátogatáskor illik előre bejelentkezni. És valami ajándékot vinni, lehetőleg gyümölcsöt. Főleg olyat, amit az illető szeret. És nem jó sokáig ott időzni. De még mindig nem derült ki, hogy kihez szeretne menni a gyermek. Egyszer aztán megállt: ide megyünk. Kiderült, itt lakik egy bácsi, aki bottal jár, mert fáj a lába, őt kellene meglátogatni. Igen ám, de mi a neve, hol lakik? Zoltánka belepirult, és hősiesen bevallotta: nem tudja. De volt más ötlete. Múltkor látott a másik utcában egy kislányt, akinek be volt kötözve a keze, ő biztosan beteg. De hát róla sem tudták, hol lakik. A betegek között felsorolta aztán a bácsit, aki mindig kiabál a labdázó gyermekekre, a nénit, aki a kutyáját rekcumulja, és még mondott vagy négy felnőttet. Anya és nagymama ekkor jött rá: Zoltánka fejében mindenki beteg, aki nem úgy viselkedik, mint mások. Végül azzal tértek haza beteglátogatás nélkül, hogy az a sok furcsa viselkedésű ember talán hamarosan meggyógyul. Zoltánkának egyetlen kívánsága volt: hogy mosolygósra gyógyuljanak mindannyian. De ezt a felnőttek nem ígérték meg neki... még ha ezt is hallják a külföldi filmek legtöbbjében.